

редакторъ на « Македонія » при сичко, че въ послѣднѣ време, той бѣше възстанѣлъ противъ О-ца Григорія съ хулы и нападенія, съ които са с особно отличилъ въ сичкото време на своята редакторска дѣятелность. — Ный правимъ тукъ тѣзи бѣлѣжка нарочно съ цѣль, какъто младото поколѣніе сегашно и бѣдуще, да може да си състави тѣй пò-яено понятіе за духа на съвременията наша журналистика, която далеко еше е отъ миссията си.

II. — Подъ думата *честность* въ горнѣто изрѣченіе (стр. 163), ный разбирамы туй, което и казахмы тамъ по-напредъ: *уваженіе къмъ добродѣтеля, която Творецътъ на природата е напечаталъ въ нашата душа съ неизмладими черты* (гл. тамже). Но открай време и сега са намѣрватъ хѣра, отъ сѣкый чинъ и възрастъ, които забравятъ, че за да бѣде чловѣкъ добъръ, трѣба понапредъ да е *честенъ въ сѣко отношеніе* — и въ думы, и въ дѣла, и въ поведеніе. Откъмъ тѣзи страна у насъ гледамы печално явеніе, че въ днешното наше младо поколѣніе (като исключимъ онѣзи които сѣ са учили и изучили, а не които сѣ само заучили и останали размитени), — съ жалость го казвамы, — открыва са характеръ съвършенно безчестенъ. То е доказателство, че тѣ злѣ разбирають честностьта, като я търсѣтъ токо въ едно богатство и въ поеститѣ, които бы имъ отдавали тѣхнытѣ кліенты и ласкатели; а такыва минимы *честны* (прокопцаны!) лица бывать вредителны и за себя си и за обществото, на което сѣ членове. За туй учащытъ са по-напредъ отъ сичко трѣба да обикнѣють честностьта и добродѣтеля съ страхъ божій, който е *начало на премудростьта*, като незабравятъ: че «мѣдръ е, онзи който бы знае полезны а не който знае много нѣща;» и мнозина са наричатъ добродѣтельны, а не сѣ сичкытъ.» Слѣдователно, нашытѣ дѣца и юношы отъ малкы еше трѣба да гледать въ